

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om medling vid brott och i vissa tvister

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det en ändring i lagen om medling vid brott och i vissa tvister. Ändringen gäller bestämmelserna om ersättning för kostnaderna för att ordna medlingsverksamhet. Den ersättning som på kalkymässiga grunder i förskott har fördelats mellan tjänsteleverantörerna ska i fortsättningen fördelas utifrån de faktiska kostnaderna. I sista hand utgör dock det anslag som har reserverats för medlingsverksamhet och som årligen slås fast i statsbudgeten ett nationellt tak för ersättningarna.

Den del av ersättningen som inte har an-

vänts ska återbetalas till regionförvaltningsverket och fördelas på nytt mellan de tjänsteleverantörer inom verkets eget verksamhetsområde som behöver tilläggsanslag. Dessutom kan ministeriet enligt förslaget ändra på ett beslut om anslagsfördelningen och överföra anslag mellan regionförvaltningsverkens verksamhetsområden enligt behov.

I lagen föreslås också bestämmelser om kostnadsersättning till medlarna.

Lagen avses träda i kraft den 1 januari 2011.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 NULÄGE	3
1.1 Lagstiftning och praxis.....	3
1.2 Bedömning av nuläget	4
2 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	5
2.1 Hur ersättning av statens medel bestäms och fördelas	5
2.2 Återbetalning och omfördelning av ersättning som betalats av statens medel.....	6
2.3 Tillämpning av statsunderstödslagen	7
2.4 Kostnadsersättning till medlare.....	7
3 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	8
4 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	8
DETALJMOTIVERING	10
1 LAGFÖRSLAG	10
2 NÄRMARE BESTÄMMELSER.....	11
3 IKRAFTTRÄDANDE	12
LAGFÖRSLAGET	13
Lag om ändring av lagen om medling vid brott och i vissa tvister	13
BILAGOR.....	16
PARALLELLTEXT	16
Lag om ändring av lagen om medling vid brott och i vissa tvister	16
FÖRORDNINGSGUTKAST	20
Statsrådets förordning om ändring av statsrådets förordning om medling vid brott och i vissa tvister.....	20

ALLMÄN MOTIVERING

1 Nuläge

1.1 Lagstiftning och praxis

Lagen om medling vid brott och i vissa tvister (1015/2005, nedan *medlingslagen*) trädde i kraft den 1 januari 2006. Enligt lagens 1 § handlar medling om att ordna en möjlighet för den misstänkte och brottsoffret att genom en opartisk medlars förmedling behandla skadorna av ett brott och åtgärder för att gottgöra dessa skador. När det bedöms om ett brott är lämpligt för medling eller inte ska tillvägagångssättet, förhållandet mellan den misstänkte och brottsoffret samt övriga omständigheter som helhet beaktas. Medling kan tillämpas även i tvister där åtminstone en part är en fysisk person.

Enligt 5 § i medlingslagen ankommer den allmänna ledningen, styrningen och övervakningen av medlingsverksamheten på social- och hälsovårdsministeriet. Regionförvaltningen reformerades vid ingången av 2010 genom lagen om regionförvaltningsverken (896/2009). I och med den ändring av medlingslagen som trädde i kraft den 1 januari 2010 (1563/2009) är det numera regionförvaltningsverken och inte länsstyrelserna som är de myndigheter som är skyldiga att ordna medling. I 7 § föreskrivs det att regionförvaltningsverket är skyldigt att ordna medlingsverksamhet så att tjänsten är tillgänglig och ändamålsenligt genomförd inom verkets hela verksamhetsområde. Tjänsteleverantören kan vara en kommun eller någon annan offentlig eller privat aktör som regionförvaltningsverket ingår ett uppdragsavtal med. En medlingsbyrå sköter medlingsverksamheten inom ett bestämt område, och en person ansvarig för medlingsverksamheten ansvarar för planering, utvecklande och ändamålsenligt genomförande av medlingsverksamheten. En medlingshandledare handleder och övervakar medlarnas verksamhet. Enstaka medlingsuppdrag sköts av frivilliga medlare med utbildning för uppgiften.

Medling i brottmål är en verksamhet med stor spridning i de europeiska länderna, men praxis och sätten att ordna medlingen på varierar, delvis redan på grund av skillnader i

de straffrättsliga systemen. Längst utvecklad är medlingen i de nord- och mellaneuropeiska länderna. Enligt Europeiska unionens råds rambeslut om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden (Council Framework Decision of 15 March 2001 on the Standing of Victims in Criminal Proceedings, 2001/220/JHA) ska medlemsstaterna främja medling i brottmål i de fall där det anses lämpligt. Dessutom ska medlemsstaterna se till att en eventuell förlikning kan beaktas i den juridiska processen.

Enligt 12 § i medlingslagen betalas ersättning för kostnaderna för ordnandet av medlingsverksamhet av statens medel. Det anslag som hade reserverats för ordnande av medlingsverksamhet i statsbudgeten för 2009 har ändrats från fast anslag till ett treårigt reservationsanslag, och det uppgår till 6,3 miljoner euro 2010. Ersättningens sammanlagda belopp beräknas så att det motsvarar de genomsnittliga kostnaderna för upprätthållandet av medlingsbyråerna, ett adekvat tillhållande av tjänsterna och den utbildning som medlingsverksamheten förutsätter. Ersättningarna fördelas mellan regionförvaltningsverken och vidare till tjänsteleverantörerna enligt invånarantalet i verksamhetsområdet, områdets areal och brottsligheten där.

Närmare bestämmelser om hur ersättningen bestäms och betalas har utfärdats genom statsrådets förordning om medling vid brott och i vissa tvister (267/2006, nedan *medlingsförordningen*). Enligt 4 § i förordningen fördelar social- och hälsovårdsministeriet det anslag som reserverats för medlingsverksamhet mellan regionförvaltningsverken att användas som ersättning för de kostnader som föranleds av medlingsverksamheten. Ersättningens storlek bestäms enligt viktcoefficienterna i 4 §, så att 70 procent betalas utifrån invånarantalet i regionförvaltningsverkets verksamhetsområde, 15 procent utifrån arealen och 15 procent utifrån brottsligheten. Enligt 5 § i medlingsförordningen fördelar regionförvaltningsverken det anslag som reserverats för verksamhet som avses i medlingslagen att användas av tjänsteleverantörerna i enlighet med de viktcoefficienter som anges i 4 §.

Av de medlingsanslag som tjänsteleverantörerna har fått har de betalat en fast kostnadsersättning till de frivilliga medlarna. Grundersättningen har baserat sig på förarbetet till medlingslagen (RP 93/2005 rd), och den har uppgått till 25 euro per medlare. Ersättningen har täckt de telefon-, post- och resekostnader som skötseln av ett medlingsärende har medfört. I vissa fall har grundersättningen kunnat överskridas med 50 procent. Detta har blivit aktuellt om kostnaderna för att ta hand om ett medlingsfall har varit avsevärt mycket högre än normalt. Genom beslut som den ansvarige för medlingsverksamheten har fattat enligt prövning har de faktiska resekostnaderna också kunnat betalas till den del de överskrider grundersättningen. Enligt 5 § 7 mom. i Skattestyrelsens beslut om en allmän skyldighet att lämna uppgifter (1496/2007) ska arbetsgivaren genom sin årsanmälan anmäla betalda kostnadsersättningar till skattemyndigheterna. Lagen har inga bestämmelser om kostnadsersättning eller om det anknytande förfarandet.

Medlingsverksamhet som bygger på lag har nu bedrivits i tre år. Efter det att medlingslagen trädde i kraft har medlingsfallen blivit avsevärt mycket fler. Preliminära uppgifter från Institutet för hälsa och välfärd visar att 11 892 fall gick till medling 2009. Det totala antalet fall ökade med ca 7 procent jämfört med 2008 och med 21 procent jämfört med 2007. Av de brott där parterna hänvisades till medling var 49 procent våldsbrott. I denna siffra ingår också våldsbrott i nära relationer, som utgjorde 8,8 procent av alla brott. Av de brott som kom till behandling var 0,6 procent grov misshandel. Våldsbrottens relativa andel var densamma som året innan, men deras absoluta ökning uppgick till 6,28 procent jämfört med året innan. Efter våldsbrotten var skadegörelse den näst vanligaste brottskategori som gick till medling. Av de brott som kom till behandling stod dessa brott för 17,7 procent. De övriga fallen, bl.a. stöld, bedrägeri, förskingring och olaga hot, var klart färre. Regionalt sett behandlades drygt 40 procent av de brottmål där medling tillämpades i Södra Finlands län.

Sammanlagt 22 212 personer hänvisades till medling 2009. Av dem var 12 905 misstänkta gärningsmän och 9 307 målsägande.

Av de misstänkta gärningsmännen var något under hälften yngre än 21 år och av målsägandena en knapp tredjedel. Merparten av dem som hänvisades till medling var män, 80 procent av de misstänkta gärningsmännen och 61 procent av målsägandena. Medling inleddes i fråga om 69 procent av alla de brott som lämnades till medling. I fråga om 54 procent av de brott där medling inleddes nådde man en överenskommelse. I överenskommelserna har man bl.a. enats om att den ena parten ska betala ersättning i pengar eller arbete, be om ursäkt, avstå från krav eller lämna tillbaka egendom.

Antalet brott som går till medling har ökat, även om medling inte på långt när tillämpas i alla de fall där det vore möjligt. En orsak till detta är dels införandet av skriftligt förfarande i domstolar, dvs. att mål kan avgöras utan huvudförhandling, i enlighet med 5 a kap. i lagen om rättegång i brottmål (689/1997). Dels räcker medlingsbyråernas nuvarande resurser inte till om tillämpningen av medlingsverksamhet ökar kraftigt. När medlingslagen bereddes bedömde man att ca 12 000 fall ska behandlas genom medling varje år, om verksamheten är välorganiserad och samarbetet mellan medlingsbyråerna och myndigheterna löper smidigt. Den siffran är snart nådd, för 2009 behandlades 11 892 brott- och tvistemål genom medling.

1.2 Bedömning av nuläget

Medlingsverksamheten är allmännyttig social serviceverksamhet. Medlingen har förverkligats rätt väl i Finland. Vissa problem har dock framkommit när det gäller att ordna verksamheten rättvist. Det är närmast bestämmelserna om fördelningen av anslag som behöver preciseras. Det har blivit ett problem att ersättningarna från staten enligt gällande lagstiftning inte går att fördela mellan olika tjänsteleverantörer eller områden enligt det faktiska behovet. Som det är nu betalar en del tillhandahållare av medlingstjänster tillbaka anslag som inte har blivit använda, medan andra tjänsteleverantörers anslag inte räcker till för att ordna medlingsverksamheten på ett ändamålsenligt sätt. Därför har det hittills inte gått att utnyttja medlingsanslagen fullt ut i praktiken. Den ändring

från fast anslag till ett treårigt reservationsanslag som gjordes vid ingången av 2009 möjliggör dock en smidigare användning av anslagen.

Olika tjänsteleverantörer har olika omfattande verksamhet. Det har visat sig att anslaget är otillräckligt bland annat i områden som har ett litet invånarantal och som är geografiskt sett vidsträckta och glesbebyggda. Dessutom varierar antalet medlingsfall från år till år inom de olika områdena. För närvarande fördelas anslaget med stöd av fördelingsgrunderna i medlingslagen och medlingsförordningen i förhållande till invånarantalet i verksamhetsområdet, områdets areal och brottsligheten i området. Invånarantalet har en vikt på 70 procent och arealen och brottsligheten en vikt på 15 procent vardera. Det har bedömts att invånarantalets stora vikt inte ger de två andra faktorerna tillräckligt stor betydelse. Därför behöver viktförhållandena när det gäller fördelingsgrunderna ändras så att arealen och brottsligheten framöver får större betydelse än tidigare jämfört med invånarantalet. Den gällande lagen och förordningen har heller inga bestämmelser om vilka uppgifter om invånarantal, areal och brottslighet, och från vilket år, som ska ligga till grund när anslaget för medlingsverksamheten bestäms.

För att medlingsverksamheten ska kunna organiseras rättvist och verksamheten utvecklas är det nödvändigt att bestämningsgrunderna för den finansiering som ska anvisas för medling anges tydligt i lag och motsvarar tjänsteområdenas behov så väl som möjligt. Det anges inte tillräckligt exakt i lagen vilka kostnader som anslag för medlingsverksamhet får användas till. Delvis också därför har det i praktiken varit svårt att övervaka användningen av den ersättning som avses i 12 § och som betalas på kalkylmässiga grunder.

Den gällande lagen saknar också ändamålsenliga bestämmelser om hur användningen av anslagen ska övervakas och anslag återbetalas eller återkrävas. Det har bland annat varit oklart till vilka delar statsunderstödslagen (688/2001) kan tillämpas inom finansieringen av medlingsverksamhet.

Hittills har kostnadsersättningen till frivilliga medlare endast baserat sig på den upp-

skattning som gjordes när medlingslagen stiftades. För att en enhetlig praxis och likabehandling av medlarna ska kunna garanteras är det dock skäl att föreskriva om kostnadsersättningen i lag. Skattepraxis i fråga om kostnadsersättningen har också lett till oklarheter, eftersom det inte finns särskilda bestämmelser om denna praxis i inkomstskattelagen (1535/1992). I praktiken har man följt Skattestyrelsens anvisningar, dvs. tjänsteleverantören har anmält betalda skattepliktiga kostnadsersättningar till skattemyndigheterna via arbetsgivarens årsanmälan. I överensstämmelse med anvisningarna har tjänsteleverantören samtidigt också anmält de kostnader som motsvarar ersättningarna. På så sätt har ingen beskattningsbar inkomst uppkommit.

2 Målsättning och de viktigaste förslagen

2.1 Hur ersättning av statens medel bestäms och fördelas

Ett mål med propositionen är att komplettera och precisera bestämmelserna om fördelning av anslagen för medling vid brott och att i medlingslagen införa en möjlighet att fördela ersättning från staten enligt tjänsteleverantörernas behov. Ett annat mål är att förenhetliga användningen av anslagen för medlingsverksamhet. Syftet med ändringarna är att säkerställa att medlingsverksamheten kan fortgå på ändamålsenliga och lika grunder i hela landet.

Den bestämning av anslaget på kalkylmässiga grunder som avses i 12 § 3 mom. i medlingslagen har lett till tolkningsproblem. Det anges inte tillräckligt exakt i lagen vilka kostnader som anslagen får användas till. Det krävs inte heller någon redogörelse för användningen av anslagen. Detta har i praktiken gjort användningen av anslag oklar och försvårat tillsynen. Därför föreslås det att man frångår praxis att bestämma ersättningen till tjänsteleverantörerna på kalkylmässiga grunder och att den slutliga ersättningen från staten ska basera sig på de faktiska kostnaderna för medlingsverksamheten. I sista hand utgör dock det anslag som har reserverats för

medlingsverksamhet och som årligen slås fast i statsbudgeten ett tak för ersättningarna. Detta nationella totalanslag ska fortfarande bestämmas på kalkylmässiga grunder, och det får inte överskridas på årsbasis.

I praktiken föreslås det en sådan precisering av medlingslagen att ersättningen ska betalas till tjänsteleverantörerna i förskott utgående från invånarantalet i tjänsteleverantörens verksamhetsområde samt områdets areal och brottsligheten där, vilka fastställs med stöd av lagen och förordningen, men att den slutliga ersättningen till en tjänsteleverantör bestäms utifrån de faktiska kostnaderna för att ordna medlingsverksamheten. Tjänsteleverantören ska enligt förslaget årligen inom föreskriven tid lämna regionförvaltningsverket en redogörelse för de faktiska kostnaderna, som ersätts inom ramen för det anslag som har reserverats för medlingsverksamhet. Närmare bestämmelser om godtagbara kostnader för medlingsverksamhet utfärdas genom förordning av statsrådet. I medlingsförordningen föreslås en ny bestämmelse enligt vilken den ersättning som betalas av statens medel kan användas till lön för personal som har anställts för medlingsverksamhet, kostnadsersättningar till frivilliga medlare, utbildning och handledning för yrkesutbildad personal som deltar i medlingsverksamhet och för frivilliga medlare, inredning och underhåll av lokaler samt skäliga allmänna kostnader för medlingsverksamhet.

Dessutom föreslås det en sådan komplettering av lagen att de uppgifter om invånarantal, areal och brottslighet som utgör grunder för fördelningen av anslaget ska vara de slutliga uppgifterna från året före det år som föregått finansåret. Invånarantalet ska baseras på årsstatistiken från befolkningsdatasystemet och arealen på Lantmäteriverkets årsstatistik över arealen på landområden och sötvattensområden. I de sistnämnda uppgifterna ingår således också arealen på inlandsvatten. Brottsligheten ska baseras på Statistikcentralens årsstatistik över de brott mot strafflagen (39/1889) som har kommit till polisens kännedom. Enligt rådande praxis har beräkningen grundat sig på alla brott som polisen har fått kännedom om. De brott där medling tillämpas är dock i regel uttryckligen brott mot strafflagen.

De inbördes viktcoefficienterna för fördelningsgrunderna anges närmare i medlingsförordningen. Det är meningen att ändra viktförhållandena i förordningens 4 § så att arealen och brottsligheten framöver får större betydelse än tidigare jämfört med invånarantalet. Invånarantalet föreslås ha en vikt på 50 procent, arealen en vikt på 20 procent och brottsligheten en vikt på 30 procent. Avsikten är att på detta sätt ge områden som är geografiskt sett vidsträckta och glesbebyggda en större andel av anslaget och att till den delen rätta till den oändamålsenliga anslagsfördelningen.

2.2 Återbetalning och omfördelning av ersättning som betalats av statens medel

Enligt den gällande lagen kan regionförvaltningsverken inte fördela oanvända medel mellan sådana tjänsteleverantörer inom sitt verksamhetsområde vars faktiska behov av medlingsverksamhet skulle kräva en större ersättning än den som de har fått. För att den oändamålsenliga fördelningen av ersättningar ska kunna rättas till och en enhetlig medlingsverksamhet garanteras oberoende av område, föreslås det att medlingslagen ska utökas med en ny 12 a § som ger regionförvaltningsverken rätt att mellan tjänsteleverantörerna inom sitt verksamhetsområde årligen omfördela eventuellt återbetalade anslag för ersättningar för medlingsverksamhet.

I praktiken ska tjänsteleverantörerna årligen inom en viss tid lämna regionförvaltningsverken en redogörelse för de faktiska kostnader under finansåret som baserar sig på avtalet om tillhandahållande av den aktuella tjänsten. I samband med redogörelsen är det meningen att tjänsteleverantörerna ska meddela om de eventuellt behöver ytterligare finansiering. Utifrån redogörelserna beslutar regionförvaltningsverket om kostnaderna ska godkännas eller inte. Samtidigt kan verket också kräva att en tjänsteleverantör betalar tillbaka den del av anslaget som inte har använts. Regionförvaltningsverket ska enligt egen prövning få fördela återbetalade anslag mellan de tjänsteleverantörer inom sitt verksamhetsområde som har fått för liten ersättning i förhållande till de faktiska kostnader-

na. Samtidigt ska regionförvaltningsverken underrätta social- och hälsovårdsministeriet om anslag som har omfördelats och om delar av anslaget som inte har använts.

Med stöd av det nya 12 a § kan social- och hälsovårdsministeriet också ändra sitt ursprungliga beslut om fördelningen av anslag. På så sätt kan ministeriet överföra den andel av ett anslag som inte har fördelats inom ett regionförvaltningsverks verksamhetsområde till de regionförvaltningsverk inom vars verksamhetsområden det finns tjänsteleverantörer som behöver tilläggsanslag. Närmare bestämmelser om hur omfördelningen av återbetalningar ska ordnas och om tidsfristerna föreslås bli utfärdade genom förordning av statsrådet.

Avsikten med ändringarna i fråga om omfördelningen och återbetalningen av anslag är att säkerställa att medlingsverksamheten kan bedrivas på lika grunder i hela landet. Ändringarna innebär i praktiken att den fördelning som nämns i lagen och förordningen inte nödvändigtvis motsvarar regionförvaltningsverkens och tjänsteleverantörernas slutliga andelar av anslagen. Samma inverkan har de föreslagna ändringarna i 12 § 3 mom., enligt vilka en tjänsteleverantörs ersättning från staten ska basera sig på de faktiska kostnaderna för medlingsverksamheten.

2.3 Tillämpning av statsunderstödslagen

I den gällande lagen anges det inte närmare hur man ska gå till väga med t.ex. användning av ersättningar, tillsyn, återkrav eller rättelseyrkanden. Det har bland annat varit oklart om de bestämmelser i statsunderstödslagen som gäller dessa förfaringssätt ska tillämpas inom medlingsverksamheten.

Med statsunderstöd avses enligt 1 § 1 mom. i statsunderstödslagen finansiering med karaktären av stöd som beviljas för att understödja en viss verksamhet eller ett visst projekt. Enligt 3 § 3 mom. 1 punkten i samma lag ska ersättningar dock inte betraktas som statsunderstöd, om rätten till dem baserar sig på lag och grunden för bestämmandet av det belopp som ska beviljas anges detaljerat i lag. Just detta är fallet i fråga om de anslag som avses i den gällande medlingslagen.

Enligt 6 § i statsunderstödslagen får statsunderstödet i regel dock inte täcka det fulla beloppet av kostnaderna för den verksamhet som utgör föremål för understödet, vilket ofta är fallet när det gäller medlingsanslag.

Den ersättning för medlingsverksamhet som betalas av statens medel avviker i någon mån från den anslagsmodell som avses i statsunderstödslagen. Detta utgör dock inget hinder för att vissa bestämmelser om förfaringssätt i statsunderstödslagen ska kunna tillämpas också i fråga om anslag för medlingsverksamhet. I och med de föreslagna ändringarna i anslutning till omfördelningen av medlingsanslag kommer fördelningen av anslag dessutom att bli mer beroende av prövning än tidigare. Härigenom blir förutläggningarna för att tillämpa statsunderstödslagen bättre, samtidigt som behovet av dess procedurbestämmelser ökar. Därför föreslås det att statsunderstödslagens bestämmelser om tillsyn, återkrav och information i fråga om anslag ska tillämpas på anslag för medlingsverksamhet, om inte något annat bestäms i den föreslagna lagen. Bestämmelser om detta föreslås i en ny 12 b § i medlingslagen.

2.4 Kostnadsersättning till medlare

För att precisera rådande praxis föreslås det i 2 kap. en ny 12 c § med bestämmelser om ersättning till medlarna för deras kostnader. Enligt förslaget ska medlarna betalas en grundersättning som täcker de sedvanliga kostnaderna för medlingen. Närmare bestämmelser om betalningen av ersättningen och om beloppet utfärdas i medlingsförordningen. Det är meningen att kostnadsersättningen ska täcka de telefon-, post- och resekostnader som skötseln av ett medlingsärende har medfört (grundersättning). I vissa fall kan grundersättningen överskridas och medlaren betalas en större ersättning (grunderersättningens tilläggsdel), som kan uppgå till högst 50 procent av grundersättningen. Genom beslut som den ansvarige för medlingsverksamheten fattar enligt prövning kan de faktiska resekostnaderna för att sköta ett medlingsärende också betalas, om kostna-

derna överskrider grundersättningen och tilläggsdelen (specialersättning).

I sin årsanmälan till skatteförvaltningen ska medlingsbyråerna uppge de kostnadsersättningar som har betalats till medlarna.

Bestämmelser om storleken på kostnadsersättningen föreslås bli utfärdade genom förordning av statsrådet. Enligt förslaget ska grundersättningen i förordningen anges till 25 euro, vilket är i överensstämmelse med vedertagen praxis just nu. I fortsättningen är det dock skäl att regelbundet se över kostnadsersättningen.

3 Propositionens konsekvenser

Konsekvenserna av propositionen uppskattas huvudsakligen vara ekonomiska konsekvenser och konsekvenser för myndigheterna. De föreslagna ändringarna i grunderna för fördelning av anslag och i användningen av återbetalade anslag garanterar en rättvisare fördelning och användning av anslagen mellan regionförvaltningsverkens verksamhetsområden och tjänsteleverantörerna.

I och med att man slutar bestämma den ersättning som ska betalas av statsmedel på kalkylmässiga grunder blir inriktningen av anslagen smidigare. Dessutom gör den nya bestämmelsen om omfördelning av återbetalade anslag det möjligt att använda en större del av anslaget. Med de föreslagna ändringarna kan man i fortsättningen exaktare slå fast det faktiska behovet av anslag. Ändringarna har dock ingen direkt inverkan på storleken av det anslag som reserveras för medlingsverksamhet.

Den ändring av förhållandet mellan viktcoefficienterna för fördelningsgrunderna som planeras i förordningen bedöms ha en sådan inverkan på det regionala planet att områden som är glesbebyggda och geografiskt sett vidsträckta får något större anslag än tidigare och andra något mindre. Ändringarna i anslagen till de olika regionerna har räknats ut enligt den gamla länsindelningen, för vid tidpunkten för beredningen fanns inga behövliga statistiska uppgifter om regionförvaltningsverkens verksamhetsområden att tillgå. Enligt de beräkningar som bygger på länsindelningen kommer anslagen att minska mest

i de tidigare Västra Finlands län och Södra Finlands län, med ca 60 000 respektive 25 000 euro. Från dessa län kom det också flest återbetalningar 2008. Anslagen föreslås öka med ca 75 000 euro i det tidigare Lapplands län, ca 6 000 euro i Uleåborgs län och ca 1 000 euro både i Östra Finlands län och på Åland. Man bör även observera att fördelningsgrunderna i fortsättningen inte kommer att ange de slutliga ersättningar och andelar av anslagen som regionförvaltningsverken och tjänsteleverantörerna får, utan bara den andel av anslaget som ska betalas i förskott. Därför är de inte heller lika viktiga längre i den situation som beskrivs i propositionen.

Propositionen medför vissa ändringar i regionförvaltningsverkens uppgifter. I praktiken kommer regionförvaltningsverken utöver de nuvarande uppgifterna, att administrera anslag och ingå avtal med tjänsteleverantörerna, också att bereda omfördelningen av anslag som tjänsteleverantörerna betalar tillbaka.

I och med att praxis blir enhetligare och det blir möjligt att omfördela anslag lokalt och regionalt bedöms propositionen ha en positiv inverkan på den regionala jämlikheten. Propositionen förväntas inte ha några konsekvenser för företagen, miljön eller jämställdheten mellan könen eftersom innehållet i de ändrade paragraferna inte är av det slaget. När det gäller etniska grupper gör omfördelningen av anslag det möjligt att beakta kostnaderna för tolkning bättre än för närvarande.

4 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid social- och hälsovårdsministeriet samt i en arbetsgrupp för beredning av ärendet där Institutet för hälsa och välfärd, justitieministeriet, finansministeriet och länsstyrelsen i Västra Finlands län har varit företrädare vid sidan av social- och hälsovårdsministeriet (STM098:00/2009). Under beredningen har man hört tjänsteleverantörer som ansvarar för att ordna medlingsverksamhet, dvs. företrädare för såväl kommuner som organisationer.

Förslaget sändes den 8 januari 2010 på remiss till sammanlagt 33 instanser. Remissin-

stanserna representerade statliga myndigheter och inrättningar, tjänsteleverantörer som ordnar medlingsverksamhet och andra som är förtrogna med i denna verksamhet. Dessutom har utkastet till proposition funnits på ministeriets webbplats för utlåtanden. Det kom in sammanlagt 26 utlåtanden.

Remissinstanserna förordar en utveckling av medlingslagen när det gäller praxis i anslutning till fördelningen av anslag. I synner-

het möjligheten att omfördela återbetalda medlingsanslag ses som en önskad förändring. Däremot kritiserar vissa regioner och tjänsteleverantörer den ändring av viktningen när det gäller grunderna för fördelning av anslag som föreslås i förordningen. Man har dock gjort den bedömningen att de nya fördelningsgrunderna ger en rättvisare fördelning av anslagen i synnerhet i glesbebyggda verksamhetsområden med stora arealer.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

12 §. Ersättning av statens medel. I paragrafen föreskrivs hur den ersättning som betalas med statsmedel bestäms och hur anslagen ska fördelas mellan regionförvaltningsverken och tjänsteleverantörerna. Närmare bestämmelser utfärdas genom förordning av statsrådet.

Enligt 1 mom. betalas ersättning för kostnaderna för att tillhandahålla medlingstjänster av statens medel. Innehållet i momentet är lik 12 § 1 mom. i den gällande lagen, men det föreslås en liten ändring i den svenskspråkiga ordalydelsen.

Anslag från staten som har anvisats för verksamheten i enlighet med 2 mom. fördelas mellan regionförvaltningsverken att användas enligt invånarantalet i regionförvaltningsverkets verksamhetsområde samt områdets areal och brottsligheten där. Enligt förslaget ska det anges noggrannare i momentet vilka uppgifter som ska användas som grund för fördelningen. Föreslagna grunder för fördelningen är statistiska uppgifter från utgången av året före det år som föregått finansåret. På så sätt kan man försäkra sig om att uppgifterna är slutliga och inte preliminära. Invånarantalet föreslås basera sig på årsstatistik från befolkningsdatasystemet, arealen på Lantmäteriverkets årsstatistik över arealen på landområden och sötvattensområden och brottsligheten på Statistikcentralens årsstatistik över de brott mot strafflagen som har kommit till polisens kännedom.

I 3 mom. föreskrivs om rätten för kommuner och andra tjänsteleverantörer att få ersättning från staten för sina kostnader. Enligt förslaget ska regionförvaltningsverket betala ersättningen i förskott till tjänsteleverantörerna inom sitt verksamhetsområde i förhållande till invånarantalet i tjänsteleverantörens verksamhetsområde samt områdets areal och brottsligheten där. Den slutliga ersättningen till en tjänsteleverantör kan vara högst lika stor som de faktiska kostnaderna för att ordna medlingsverksamheten. Det anslag som har reserverats för medlingsverksamhet och som årligen slås fast i statsbudgeten utgör ett

tak för ersättningarna, även om alla områdets sammantagna faktiska kostnader visar sig vara större än beräknat. Men om anslagen används till fullt belopp inom regionförvaltningsverkens alla verksamhetsområden och det således inte finns anslag kvar att omfördela inom något område, ska den andel av anslaget som har betalats i förskott enligt beräkningsgrunderna också utgöra ersättningstak för ett regionförvaltningsverks verksamhetsområde.

I det gällande 4 mom. finns ett bemyndigande att utfärda förordning. Innehållet i momentet är det samma som i 12 § 4 mom. i den gällande lagen med undantag av den grammatiska rättelse som gäller den finskspråkiga versionen: i stället för fördelning av den ersättning som avses i lagens 12 § föreskrivs i förordningen om den fördelning av ersättning som avses i 12 §.

12 a §. Återbetalning och omfördelning av ersättning som betalats av statens medel. Enligt det föreslagna 1 mom. ska tjänsteleverantören årligen inom en viss tid lämna regionförvaltningsverket en redogörelse för de kostnader under finansåret som föranleds av ordnandet av medlingsverksamhet och som baserar sig på avtalet om tillhandahållande av den aktuella tjänsten. I samband med detta kan de tjänsteleverantörer som har fått för liten ersättning i förhållande till kostnaderna meddela att de behöver tilläggsanslag. Utifrån redogörelserna beslutar regionförvaltningsverket om kostnaderna ska godkännas eller inte. Samtidigt kan verket också kräva att en tjänsteleverantör betalar tillbaka den del av anslaget som inte har använts.

Enligt 2 mom. ska regionförvaltningsverket kunna fördela återbetalade anslag mellan sådana tjänsteleverantörer inom sitt verksamhetsområde som enligt redogörelsen har fått för liten ersättning i förhållande till de faktiska kostnaderna. Social- och hälsovårdsministeriet ska underrättas om anslag som har återbetalats och andelar av anslaget som har omfördelats. Utgående från dessa upplysningar kan ministeriet ändra på sitt ursprungliga beslut om anslagsfördelningen och överföra anslag som inte har fördelats mellan re-

gionförvaltningsverkens verksamhetsområden. Det kan bli aktuellt t.ex. om anslag har blivit oanvända inom ett regionförvaltningsverks verksamhetsområde medan ett annat har tjänsteleverantörer som behöver tilläggsanslag.

Enligt det föreslagna 3 mom. får närmare bestämmelser om återbetalning och om fördelning av ersättningen utfärdas genom förordning av statsrådet.

12 b §. Tillämpning av statsunderstödslagen. Det föreslås att statsunderstödslagens procedurbestämmelser ska tillämpas i fråga om tillsyn över, återkrav av och information om ersättning till tjänsteleverantörer, om inte motsvarande bestämmelser ingår i medlingslagen. Följande bestämmelser i 4—7 kap. i statsunderstödslagen föreslås bli tilläpade:

1) 14 § som gäller statsunderstödstagarens skyldighet att lämna uppgifter,

2) 15 § som gäller statsbidragsmyndighetens tillsynsuppgift,

3) 16 § som gäller granskningsrätt för statsbidragsmyndigheten eller någon som myndigheten bemyndigat eller som bistår myndigheten samt granskningsförfarande och tjänsteansvar,

4) 17 § som gäller utförande av granskning och statsunderstödstagarens skyldighet att bistå vid granskningen,

5) 18 § som gäller statsbidragsmyndighetens rätt att få handräckning,

6) 21 § som gäller skyldighet att återkräva statsunderstöd,

7) 22 § som gäller återkrav enligt prövning av statsunderstöd,

8) 25 § som gäller dröjsmålsränta på statsunderstöd,

9) 28 § som gäller tiden för återkrav av statsunderstöd,

10) 29 § 1 mom. som gäller förfallande av utbetalning av statsunderstöd,

11) 30 § som gäller kvittning av statsunderstöd som återbetalas eller återkrävs,

12) 31 § som gäller statsbidrags myndighetens rätt att få information från andra myndigheter,

13) 32 § som gäller utlämnande av uppgifter, och

14) 34 § som gäller ändringssökande i statsbidragsärenden.

Enligt det föreslagna 2 mom. är tjänsteleverantören statsunderstödstagare och regionförvaltningsverket är statsbidragsmyndighet.

12 c §. Kostnadsersättning till medlare. Enligt paragrafen ska medlarna betalas ersättning för kostnaderna för medlingen. Det är meningen att kostnadsersättningen ska täcka de telefon-, post- och resekostnader som skötseln av ett medlingsärende har medfört. Ersättningen föreslås bestå av en grunddel och en eventuell tilläggsdel, som uppgår till högst 50 procent av grundersättningen. Grundersättningens tilläggsdel kan betalas t.ex. om det uppstår merkostnader på grund av att medlaren träffar parterna flera gånger (bl.a. i fall som gäller familjevåld och våld i nära relationer).

Om en medlares faktiska kostnader överstiger grundersättningen och tilläggsdelen, t.ex. till följd av exceptionellt höga resekostnader, kan man enligt förslaget betala medlaren en specialersättning för att täcka de faktiska kostnaderna. För att få specialersättning måste medlaren lägga fram en kostnads-specifikation. I dessa fall betalas ingen grundersättning eller tilläggsdel.

Som resekostnader ska kostnaderna för användning av allmänna kommunikationsmedel eller egen bil beaktas. Tidtabeller eller svåra och tidskrävande reseförhållanden kan utgöra en grund för användning av egen bil, och då betalas kilometerersättning enligt de maximitaxor som Skattestyrelsen har godkänt.

I sin årsanmälan till skatteförvaltningen ska medlingsbyråerna uppge de kostnadsersättningar som har betalats till medlarna.

Enligt det föreslagna 2 mom. får närmare bestämmelser om betalning av kostnadsersättning och om ersättningsbeloppen utfärdas genom förordning av statsrådet.

2 Närmare bestämmelser

Närmare bestämmelser om den fördelning och det bestämmande av ersättning som avses i 12 §, om den återbetalning och omfördelning av ersättning som avses i 12 a § samt om betalning av de ersättningar som avses i 12 c § och om ersättningsbeloppen utfärdas genom förordning av statsrådet.

3 Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2011. Enligt förslaget ska det förfarande för återbetalning och omfördelning som avses i 12 a § tillämpas retroaktivt också på sådana medlingsanslag som har beviljats före lagens ikraftträdande och som har varit reservationsanslag och således fortfarande är dispo-

nibla för kostnader för medlingsverksamhet. Detta gäller anslag som beviljats 2009 och 2010. Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får enligt förslaget vidtas innan lagen träder i kraft.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av lagen om medling vid brott och i vissa tvister

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om medling vid brott och i vissa tvister (1015/2005) 12 §, sådan den lyder i lag 1563/2009, och
fogas till lagen nya 12 a—12 c § som följer:

2 kap.

Ordnande av medling och ersättande av kostnader

12 §

Ersättning av statens medel

Ersättning för kostnaderna för ordnandet av medlingsverksamhet betalas av statens medel. Det sammanlagda beloppet av den ersättning som betalas med statsmedel fastställs årligen till ett belopp som motsvarar de beräknade genomsnittliga kostnaderna för verksamheten med medlingsbyråer, ändamålsenlig tjänsteproduktion och den utbildning som är avsedd för personer som deltar i medlingsverksamhet.

Ersättningens sammanlagda belopp fördelas mellan regionförvaltningsverken för att användas till de kostnader som avses i 1 mom. Grunderna för fördelningen är invånarantalet i regionförvaltningsverkets verksamhetsområde samt områdets areal och brottsligheten där vid utgången av året före det år som föregått finansåret. Invånarantalet baseras på årsstatistiken från befolkningsdatasystemet, arealen på Lantmäteriverkets årsstatistik över arealen på landområden och sötvattensområden och brottsligheten på Statistikcentralens årsstatistik över brott som är straffbara enligt strafflagen (39/1889) och som har kommit till polisens kännedom.

Regionförvaltningsverket ska betala ersättningen i förskott till tjänsteleverantörerna inom sitt verksamhetsområde i förhållande till invånarantalet i tjänsteleverantörens verksamhetsområde samt områdets areal och

brottsligheten där. Den slutliga ersättningen till en tjänsteleverantör kan vara högst lika stor som de faktiska kostnaderna för att ordna medlingsverksamheten.

Närmare bestämmelser om den fördelning som avses i 2 mom. samt om hur den ersättning som avses i 3 mom. bestäms och betalningen av ersättning till regionförvaltningsverket i de fall som avses i 8 § 2 mom. utfärdas genom förordning av statsrådet.

12 a §

Återbetalning och omfördelning av ersättning som betalats av statens medel

Tjänsteleverantören ska årligen lämna regionförvaltningsverket en redogörelse för finansårets kostnader för ordnande av medlingsverksamhet och betala tillbaka den oanvända delen av den ersättning som avses 12 § 3 mom.

Regionförvaltningsverket får dela ut återbetalade anslag till sådana tjänsteleverantörer inom sitt verksamhetsområde som har fått för liten ersättning i förhållande till de faktiska kostnaderna. Social- och hälsovårdsministeriet ska underrättas om anslag som har återbetalats och den andel av anslaget som har omfördelats. Ministeriet kan besluta att den andel som inte har delats ut ska överföras från för ett regionförvaltningsverks verksamhetsområde till andra regionförvaltningsverks verksamhetsområden.

Närmare bestämmelser om återbetalning och om fördelning av ersättningen för utfärdas genom förordning av statsrådet.

12 b §

Tillämpning av statsunderstödslagen

Följande bestämmelser i statsunderstödslagen (688/2001) tillämpas på motsvarande sätt på ersättningar som avses i 12 § 3 mom.:

- 1) 14 § som gäller statsunderstödsstagarens skyldighet att lämna uppgifter,
- 2) 15 § som gäller statsbidragsmyndighetens tillsynsuppgift,

3) 16 § som gäller granskningsrätt för statsbidragsmyndigheten eller någon som myndigheten bemyndigat eller som bistår myndigheten samt granskningsförfarande och tjänsteansvar,

4) 17 § som gäller utförande av granskning och statsunderstödsstagarens skyldighet att bistå vid granskningen,

5) 18 § som gäller statsbidragsmyndighetens rätt att få handräckning,

6) 21 § som gäller skyldighet att återkräva statsunderstöd,

7) 22 § som gäller återkrav enligt prövning av statsunderstöd,

8) 25 § som gäller dröjsmålsränta på statsunderstöd,

9) 28 § som gäller tiden för återkrav av statsunderstöd,

10) 29 § 1 mom. som gäller förfallande av utbetalning av statsunderstöd,

11) 30 § som gäller kvittning av statsunderstöd som återbetalas eller återkrävs,

12) 31 § som gäller statsbidrags myndighetens rätt att få information från andra myndigheter,

13) 32 § som gäller utlämnande av uppgifter, och

14) 34 § som gäller ändringssökande i statsbidragsärenden.

Som sådan statsunderstödsstagare som avses i de bestämmelser som nämns i 1 mom. betraktas i denna lag tjänsteleverantören och som statsbidragsmyndighet betraktas regionförvaltningsverket.

12 c §

Kostnadsersättning till medlare

Medlarna ska betalas en grundersättning som täcker de sedvanliga kostnaderna för medlingen. Grundersättningen kan kompletteras med en tilläggsdel som uppgår till högst 50 procent av grundersättningen. Alternativt kan kostnadsersättning betalas mot kostnads-specifikation som medlarna lägger fram.

Närmare bestämmelser om betalning av kostnadsersättning och om ersättningsbeloppen får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Bestämmelserna i 12 a § tillämpas på med-
lingsanslag som har beviljats 2009 eller sena-
re.

Åtgärder som verkställigheten av lagen
förutsätter får vidtas innan lagen träder i
kraft.

Helsingfors den 11 juni 2010

Republikens President

TARJA HALONEN

Omsorgsminister *Paula Risikko*

Lag

om ändring av lagen om medling vid brott och i vissa tvister

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om medling vid brott och i vissa tvister (1015/2005) 12 §, sådan den lyder i lag 1563/2009, och
fogas till lagen nya 12 a—12 c § som följer:

Gällande lydelse

2 kap.

Ordnande av medling och ersättande av kostnader

12 §

Ersättning av statens medel

Ersättning för kostnaderna för ordnandet av medlingsverksamhet betalas av statens medel. Det sammanlagda beloppet på den ersättning som betalas med statsmedel fastställs årligen till ett belopp som motsvarar de kostnader som i genomsnitt beräknas uppkomma av upprätthållandet av medlingsbyråerna, ett adekvat tillhandahållande av tjänsterna och den utbildning som är avsedd för personer som deltar i medlingsverksamhet.

Ersättningens sammanlagda belopp fördelas mellan regionförvaltningsverken för att användas till de kostnader som avses i 1 mom. Grunderna för fördelningen är invånarantalet i regionförvaltningsverkets verksamhetsområde samt områdets areal och brottslighetssituationen där.

Föreslagen lydelse

2 kap.

Ordnande av medling och ersättande av kostnader

12 §

Ersättning av statens medel

Ersättning för kostnaderna för ordnandet av medlingsverksamhet betalas av statens medel. Det sammanlagda beloppet av den ersättning som betalas med statsmedel fastställs årligen till ett belopp som motsvarar *de beräknade genomsnittliga kostnaderna för verksamheten med medlingsbyråer, ändamålsenlig tjänsteproduktion* och den utbildning som är avsedd för personer som deltar i medlingsverksamhet.

Ersättningens sammanlagda belopp fördelas mellan regionförvaltningsverken för att användas till de kostnader som avses i 1 mom. Grunderna för fördelningen är invånarantalet i regionförvaltningsverkets verksamhetsområde samt områdets areal och brottsligheten där *vid utgången av året före det år som föregått finansåret. Invånarantalet baseras på årsstatistiken från befolkningsdatasystemet, arealen på Lantmäteriverkets årsstatistik över arealen på landområden och sötvattensområden och brottsligheten på Statistikcentralens årsstatistik över brott som är straffbara enligt strafflagen (39/1889) och som har kommit till polisens kännedom.*

Gällande lydelse

Tjänsteleverantören har rätt att för kostnader som avses i 1 mom. få en ersättning som betalas med statsmedel på kalkylmässiga grunder. Ersättningens storlek bestäms enligt invånarantalet i tjänsteleverantörens verksamhetsområde, verksamhetsområdets areal och dess brottslighetssituation.

Närmare bestämmelser om den fördelning som avses i 2 mom. samt om hur den ersättning som avses i 3 mom. bestäms och betalningen av ersättning till regionförvaltningsverket i de fall som avses i 8 § 2 mom. utfärdas genom förordning av statsrådet.

Föreslagen lydelse

Regionförvaltningsverket ska betala ersättningen i förskott till tjänsteleverantörerna inom sitt verksamhetsområde i förhållande till invånarantalet i tjänsteleverantörens verksamhetsområde samt områdets areal och brottsligheten där. Den slutliga ersättningen till en tjänsteleverantör kan vara högst lika stor som de faktiska kostnaderna för att ordna medlingsverksamheten.

Närmare bestämmelser om den fördelning som avses i 2 mom. samt om hur den ersättning som avses i 3 mom. bestäms och betalningen av ersättning till regionförvaltningsverket i de fall som avses i 8 § 2 mom. utfärdas genom förordning av statsrådet.

12 a §

Återbetalning och omfördelning av ersättning som betalats av statens medel

Tjänsteleverantören ska årligen lämna regionförvaltningsverket en redogörelse för finansårets kostnader för ordnande av medlingsverksamhet och betala tillbaka den oanvända delen av den ersättning som avses 12 § 3 mom.

Regionförvaltningsverket får dela ut återbetalade anslag till sådana tjänsteleverantörer inom sitt verksamhetsområde som har fått för liten ersättning i förhållande till de faktiska kostnaderna. Social- och hälsovårdsministeriet ska underrättas om anslaget som har återbetalats och den andel av anslaget som har omfördelats. Ministeriet kan besluta att den andel som inte har delats ut ska överföras från ett regionförvaltningsverks verksamhetsområde till andra regionförvaltningsverks verksamhetsområden.

Närmare bestämmelser om återbetalning och om fördelning av ersättningen för utfärdas genom förordning av statsrådet.

12 b §

Tillämpning av statsunderstödslagen

Följande bestämmelser i statsunderstödslagen (688/2001) tillämpas på motsvarande sätt på ersättningar som avses i 12 § 3 mom.:

- 1) 14 § som gäller statsunderstödstagarens skyldighet att lämna uppgifter,
 - 2) 15 § som gäller statsbidragsmyndighetens tillsynsuppgift,
 - 3) 16 § som gäller granskningsrätt för statsbidragsmyndigheten eller någon som myndigheten bemyndigat eller som bistår myndigheten samt granskningsförfarande och tjänsteansvar,
 - 4) 17 § som gäller utförande av granskning och statsunderstödstagarens skyldighet att bistå vid granskningen,
 - 5) 18 § som gäller statsbidragsmyndighetens rätt att få handräckning,
 - 6) 21 § som gäller skyldighet att återkräva statsunderstöd,
 - 7) 22 § som gäller återkrav enligt prövning av statsunderstöd,
 - 8) 25 § som gäller dröjsmålsränta på statsunderstöd,
 - 9) 28 § som gäller tiden för återkrav av statsunderstöd,
 - 10) 29 § 1 mom. som gäller förfallande av utbetalning av statsunderstöd,
 - 11) 30 § som gäller kvittning av statsunderstöd som återbetalas eller återkrävs,
 - 12) 31 § som gäller statsbidrags myndighetens rätt att få information från andra myndigheter,
 - 13) 32 § som gäller utlämnande av uppgifter, och
 - 14) 34 § som gäller ändringssökande i statsbidragsärenden.
- Som sådan statsunderstödstagare som avses i de bestämmelser som nämns i 1 mom. betraktas i denna lag tjänsteleverantören och som statsbidragsmyndighet betraktas regionförvaltningsverket.

12 c §

Kostnadsersättning till medlare

Medlarna ska betalas en grundersättning som täcker de sedvanliga kostnaderna för medlingen. Grundersättningen kan kompletteras med en tilläggsdel som uppgår till högst 50 procent av grundersättningen. Alternativt kan kostnadsersättning betalas mot kostnadsspecifikation som medlarna lägger fram.

Närmare bestämmelser om betalning av

kostnadsersättning och om ersättningsbeloppen får utföras genom förordning av statsrådet.

—————
Denna lag träder i kraft den 20 .

Bestämmelserna i 12 a § tillämpas på medlingsanslag som har beviljats 2009 eller senare.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

—————

Statsrådets förordning

om ändring av statsrådets förordning om medling vid brott och i vissa tvister

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet,

ändras i statsrådets förordning om medling vid brott och i vissa tvister (267/2006) 4 och 5 §, sådana de lyder i förordning 1805/2009, samt *fogas* till förordningen nya 5 a och 5 b § som följer:

4 §

Fördelning av anslag som reserverats för medlingsverksamhet

Social- och hälsovårdsministeriet fördelar det anslag som reserverats för verksamhet som avses i lagen om medling vid brott och i vissa tvister mellan regionförvaltningsverken att användas som ersättning av statens medel för de kostnader som föranleds av medlingsverksamheten. Anslaget fördelas mellan regionförvaltningsverken på grundval av invånarantal, areal och brottslighet. Viktkoefficienterna för fördelningen av anslaget fastställs så att 50 procent betalas på grundval av invånarantalet i regionförvaltningsverkens verksamhetsområde, 20 procent på grundval av arealen och 30 procent på grundval av brottsligheten.

5 §

Hur ersättning av statens medel bestäms

Av det anslag som är disponibelt för medlingsverksamhet betalar regionförvaltningsverket de tjänsteleverantörer som är verk samma inom dess område den ersättning som avses i 12 § 3 mom. i lagen om medling vid brott och i vissa tvister. Ersättningen betalas till tjänsteleverantören i förskott i enlighet med de grunder och viktcoefficients som anges i 4 §. Den slutliga ersättningen till en

tjänsteleverantör kan vara högst lika stor som de faktiska kostnaderna för att ordna medlingsverksamheten.

Den ersättning som betalas av statens medel kan användas till lön för personal som har anställts för medlingsverksamhet, kostnadsersättningar till frivilliga medlare, utbildning och handledning för yrkesutbildad personal som deltar i medlingsverksamhet och för frivilliga medlare, inredning och underhåll av lokaler samt skäligen allmänna kostnader för medlingsverksamhet.

Om regionförvaltningsverket självt på det sätt som avses i 8 § 2 mom. i lagen om medling vid brott och i vissa tvister tillhandahåller tjänster som anknyter till medlingsverksamheten, har regionförvaltningsverket rätt att få ersättning av statens medel på de grunder som anges i 1 och 2 mom.

5 a §

Återbetalning och omfördelning av ersättning som betalats av statens medel

Tjänsteleverantören ska senast vid utgången av mars månad efter finansåret lämna regionförvaltningsverket en redogörelse enligt 12 a § 1 mom. i lagen om medling vid brott och i vissa tvister.

Regionförvaltningsverket ska senast vid utgången av juni månad efter finansåret besluta om kostnaderna ska godkännas eller

inte och, om det finns anledning, kräva att tjänsteleverantören betalar tillbaka den del av anslaget som inte har använts, och även betala den eventuella tilläggspost av ersättningen som avses i 12 a § 2 mom. i lagen om medling vid brott och i vissa tvister. Samtidigt ska social- och hälsovårdsministeriet underläggas om en eventuell omfördelning av anslagen och om de delar som inte har använts.

Den tilläggspost av ersättningen som fördelas genom beslut av ministeriet ska betalas till regionförvaltningsverken och vidare till tjänsteleverantörerna så snart som möjligt, dock så att medlen finns hos tjänsteleverantörerna senast vid utgången av året efter finansåret.

5 b §

Kostnadsersättning till medlare

Den grundersättning enligt 12 c § i lagen om medling vid brott och i vissa tvister som ska betalas för medlarnas kostnader uppgår till 25 euro.

Denna förordning träder i kraft den 20 . Bestämmelserna i 5 a § tillämpas på medlingsanslag som har beviljats 2009 eller senare.

Åtgärder som verkställigheten av förordningen förutsätter får vidtas innan förordningen träder i kraft.